

Het getuigenis van God

door: H. Rossier

Waarin bestaat het getuigenis van God?

In “Le Temornage” van H.R. is aangetoond, dat sinds de val van de mens, God altijd een getuigenis in deze wereld heeft gehad. Dit getuigenis zal zonder onderbreking tot aan het einde blijven bestaan.

De reden van dit feit ligt opgesloten in de soevereine genade van God, die de mens niet onder de verschrikkelijke gevolgen van zijn val wilde laten. Toen de mens verloren was liet God zich zien als een “God Heiland” die een manier had om voor hem de weg tot God te openen, waarvan zijn zonde hem voor altijd had verdreven. Er niets dat meer onverdiend is dan zo’n genade. De zonde, die ons scheidde van een heilig God, is de gelegenheid geworden, waardoor de God van liefde die voor ons Zijn schatten opende, ons het heil heeft geopenbaard. Een oneindige toekomst van geluk en heerlijkheid! Daarvan heeft Hij getuigenis gegeven op de dag dat de mens, door Satan opgestookt, de verboden vrucht heeft geproefd.

Waarin bestaat dit getuigenis? Het kan samengevat worden in één enkele naam: Jezus Christus. God verklaart openlijk, dat, om de wereld te redden, het Zaad van de vrouw het enige redmiddel is voor de vla en alle gevolgen ervan. Door Zijn werk het Zaad de macht van Satan zal breken, de mens van de dood zal bevrijden en hem zal rechtvaardigen en zelfs in de heerlijkheid van God zal invoeren.

Tot op de verschijning van de Heiland, het voorwerp van dit getuigenis, werd dit getuigenis altijd maar duidelijker, vollediger, werkelijker. Hoe meer je de bron van het licht nadert. Hoe meer de glans toeneemt. Dit getuigenis begon op de dag van de val. Werd voortgezet door middel van de aartsvaders. Daarna door de wet die toevertrouwd werd aan een bevoorrecht volk. En tenslotte door alle profeten waarbij Johannes de dooper is inbegrepen tot op de verschijning van Christus die er het voorwerp van was. Vanaf het ogenblik dat het werk van de Heiland voltooid was, is het getuigenis van God volledig. Er kan niets meer aan worden toegevoegd.

Waarin bestaat het huidige getuigenis?

In verbinding tot Zijn werk wordt de Heer ons voorgesteld in drie karaktertrekken:

1^e Als gestorven en opgestaan.

Aan deze plaats is voor ons de vergeving van de zonden verbonden. De rechtvaardiging, de vrede, onze invoering in de gunst van God. Onze hele bevrijding. Onze verbinding met Christus als Zijn verlost en onze verbinding met God als Zijn kinderen.

2^e Als zittend aan de rechterhand van God, vanwaar Hij de Heilige Geest heeft gezonden.

Hierbij denken we aan de vorming van de Gemeente, het huis van God, het lichaam en de bruid van Christus. Onlosmakelijk verbonden door Heilige Geest met Hem, haar verheerlijkt Hoofd in de hemel en de gaven door de Heilige Geest aan de mensen gegeven.

3^e Als staande op het punt om terug te komen.

Met deze karaktertrek is de eigenlijk christelijke hoop verbonden. De invoering van de Gemeente, de bruid van Christus, in de heerlijkheid en de vestiging van het koninkrijk van de Zoon des mensen op aarde.

Dat is het huidige getuigenis van de genade van God. Geen enkel ander getuigenis zal er aan toegevoegd worden voordat de Gemeente opgenomen is bij de Heer. (Na het getuigenis van de Gemeente komt er nog het getuigenis van het Koninkrijk toevertrouwd aan het profetisch overblijfsel van het einde. Maar daar over spreken we nu niet)

Het getuigenis is nu precies hetzelfde als dat van de gemeente uit de begin tijd. Maar nadat het bijna verloren was gegaan door de ontrouw van de belijdende kerk is het getuigenis op bepaalde tijdstippen weer in het licht gesteld in één of meer van zijn delen.

Aan wie is het huidige getuigenis toevertrouwd?

Aan en ieder van hen die gered zijn en op aarde de Gemeente van Christus vormen door de Heilige Geest die uit de hemel is gezonden. Het getuigenis is dus tegelijk persoonlijk en gemeenschappelijk. Gemeenschappelijk omdat naar de gedachte van God de gemeente de brief van Christus is, gekend en gelezen door alle mensen. (2Kor.3:2,3) Een heraut van de genade, die toebehoort aan hen, die in Hem geloven zullen en van de heerlijkheid die hen wacht.

Heeft de Gemeente dit getuigenis bewaard? Helaas! Zij is er volledig ontrouw aan geweest. Er is voldoende bewijs om zich daarvan te overtuigen. Het is te lezen in Openbaringen. Het verval van het getuigenis van de Kerk of de Gemeente, gezien in haar verantwoordelijkheid. Vanaf het ogenblik dat zij haar eerste liefde verlaten heeft tot op het ogenblik dat zij uiteindelijk uit de mond van de Heer zal worden uitgespuugd. Nauwelijks was de laatste apostel verdwenen of alle belangrijke waarheden van het christelijk getuigenis werden verlaten. Maar God zij dank dat veranderd in niets de waarde ervan. Alleen vertrouwde God Zijn getuigenis van toen af aan een christelijk overblijfsel. Hij nam dat uit de massa van de belijdende christenheid en gaf het de opdracht die vroeger toevertrouwd aan de Gemeente als geheel was toevertrouwd. Een pilaar en grondslag van de waarheid te zijn. Dit overblijfsel was samengesteld uit de "overigen" te Thyatira (Op.2:24) Uit hen die bij de hervorming uit de duisternis van het katholicisme gingen¹.

Zij weken echter ook snel af en werden, zoals alle verstandige lezers van openbaringen weten, de gemeenet te Sardis. Het lichaam zonder leven van het Protestantisme. God had hen, voor een tijd, op zo'n gezegende manier, het getuigenis toevertrouwd. De rechtvaardiging door het bloed van Christus en de hele heilige schrift had Hij voor hen geopend. Zij hadden daaruit veel meer moeten leren. Na dit falen van dit eerste christelijke overblijfsel dat was uitgegaan uit Thyatira werd het geheel van het getuigenis beperkt tot een kleiner aantal. Van dat getuigenis maken wij deel uit in onze dagen. Het is zelfs mogelijk dat het kwaad zo'n ontwikkeling krijgt dat dit getuigenis beperkt wordt tot twee of drie te midden van een vervallen christenheid. Dat is wat de Heer sprak tot zijn discipelen. (Mat.18:20) Maar God zij geloofd, ook als het zover komt, dan nog zou het getuigenis van Heer, volledig vanaf het begin van het christendom, daardoor niet veranderd of verminderd worden. Was niet Jeremia in een tijd van verval, de enigste trouwe getuige in Israël?

¹ Ik spreek over een geheel dat uit het katholicisme uitging. Want tevoren waren er herhaaldelijk in haar midden getuigen die bekend waren door de heiligheid van hun leven.

De mogelijkheid om dit getuigenis nu te geven.

Hoe kan dit getuigenis gegeven worden zoals het was in de begin dagen van de groeiende Gemeente. Door te openbaren, al waren het er maar twee of drie, waarin de Kerk als geheel, oneindig schuldig is geweest. Ze heeft niet gehandhaafd het heil en de hemelse positie van de gelovige; de eenheid van de Gemeente; het lichaam van Christus; haar hoop; de wederkomst van Christus. Want in plaats van een brief van Christus te zijn heeft zij zich één gemaakt met de wereld terwijl zij zich door haar getuigenis had moeten afzonderen.

Maar, zult u zeggen, zelfs het getuigenis van de twee of drie heeft gefaald net zoals de anderen. Wat moet er nu gebeuren? Niets anders dan terugkomen met berouw tot een wandel van heiligheid en ware afzondering van de wereld. "*Daarom zegt de HEERE alzo: Zo gij zult wederkeren, zo zal Ik u doen wederkeren; gij zult voor Mijn aangezicht staan; en zo gij het kostelijke van het snode uittrekt, zult gij als Mijn mond zijn; laat hen tot u wederkeren, maar gij zult tot hen niet wederkeren.*" (Jer.15:19) Niet door het steunen op het grote of kleine aantal van de getuigen zal het getuigenis zijn kracht hervinden. Alleen door te wandelen, al was men helemaal alleen, in echte afzondering van het kwaad.

Wij kunnen niet genoeg nadruk leggen op het feit dat alle kracht van het getuigenis afhangt van de praktische heiligheid van de getuigen. Late we daarom het onderwerp van de heiligheid eens beter bekijken.

De praktische heiligheid (afzondering van het kwaad) is recht evenredig met het getuigenis. Op de weg van heiligheid vinden we het licht. Als God een ander² opricht. Als alle hoop op herstel verloren is. Als zij zich niet heeft willen bekeren. Als alles wat God afgezonderd heeft wereldsgezind is geworden. Het alleen de naam heeft te leven. Dan richt God een nieuw overblijfsel op. Dat van Filadelfia. Uitwendig veel ellendiger van Sardis bij zijn begin. Er wordt weinig kracht gevonden, maar het wandelt in de wegen van de Heilige en Waarachtige.

Dit getuigenis steunt bij het begin niet op leerstellingen, hoe goed die ook zijn, maar op de heiligheid van het leven. Op een echte afzondering van de wereld. In haar gewoontes in de huizen, in verbindingen, in wandel. Deze afzondering erkent God en keurt ze goed. Hij beloont haar door nieuwe waarheden te openbaren aan hen die op deze weg van heiligheid wandelen. Hij opent voor hen in één woord de schatten van Zijn Woord. De praktische heiligheid wordt altijd vergezeld door een toenemen in de kennis van de Schrift. Tijdens de hervorming zou het christelijk overblijfsel, als het een echte afzondering van de wereld in acht had genomen, niet beperkt zijn geworden tot het verkondigen van de rechtvaardiging

² Ander of Nieuw is eigenlijk niet het juiste woord. Er is geen nieuw getuigenis in de dagen van de Gemeente.

door het geloof. Want dat is slechts één deel, hoe belangrijk ook, van de gevolgen van de dood en opstanding van Christus.³

Deze getrouwen zouden de openbaring hebben gehad van de “verborgenheid” van de Gemeente. Dat wil zeggen van de eenheid van het lichaam van Christus en van de komst van de Heer. Waarheden die in het Woord zijn opgesloten, dat in hun handen was gegeven en dat hun bijna geheel verborgen was. Daarom vinden we Sardis geoordeeld als getuigenis en vervangen door Filadelfia. We zullen hier later op terugkomen.

Het getuigenismaal in verbinding met heiligheid.

De heiligheid is noodzakelijk om getuigenis te geven. Zonder heiligheid kan het getuigenis niet bestaan. Het is nu, net zoals het toen in Israël was. Op het ogenblik dat men het Pascha wilde vieren moest men vanaf de eerste dag alle zuurdeeg uit de huizen wegdoen en het feest van de ongezuurde broden houden. Zeven dagen lang. Zo is het ook met het Avondmaal van de Heer, gezien niet als gedachtenismaal maar als een getuigenis. Om dit karakter als getuigenis te bewaren moesten zij die er aan deelnamen er aan denken dat een weinig zuurdeeg het hel deeg doorzuurt. Zij moesten uit hun midden het oude zuurdeeg wegdoen. (1Kor.5:7) Om praktisch een nieuw deeg te zijn zoals ze in het begin ongezuurd waren, hun Pascha Christus was geslacht. Geroepen om de dood van de Heer te verkondigen moesten zij het feest van de praktische heiligheid vieren. Een feest dat met het Paasfeest begon en pas na zeven dagen eindigde. Een beeld van de gehele duur van onze loopbaan. Inderdaad, het Avondmaal is niet allen een gedachtenismaal en het onuitsprekelijke genot van de gemeenschap met de Heer. Niet alleen: “Doet dit tot mijn gedachtenis.” Maar ook een getuigenis: “U verkondigt de dood van de Heer totdat Hij komt.”

Het belang van het Avondmaal als deel uitmakend van het christelijk getuigenis moet zeer hoog worden geacht. Deze eenvoudige daad stelt ons de drie kenmerken voor van het huidige getuigenis. We hebben ze in het begin al opgesomd:

- Een getuigenis gegeven, op de dag van de opstanding van Christus, aan het volmaakte werk door Zijn dood volbracht. (1Kor.11:26)
- Een getuigenis aan de eenheid van het lichaam van Christus. (1Kor.10:17)
- Een getuigenis aan de aanstaande komst van de Heer. (1Kor.11:26)

³ Ik zeg één deel, omdat de ware bevrijding van de christenen en zijn hemelse roeping niet werkelijk gekend en geleerd werden.

Deze drie kenmerken, verenigd in dezelfde daad, kunnen in werkelijkheid niet van elkaar gescheiden worden. Men zal dan ook nooit een levend getuigenis zien waar het Avondmaal niet al zijn belang zou krijgen en waar het niet de eerste plaats inneemt in het leven van de Gemeente.

Hoe het getuigenis geworden is wat het is.

Het getuigenis is gedeeltelijk geworden als gevolg van gebrek aan praktische heiligheid. Het is mogelijk dat op een zeker ogenblik de Heilige Geest meer duidelijkheid geeft aan een bepaalde waarheid. Dit om dat die op dat ogenblik beter past voor de behoeften. De Heilige Geest legt meer de nadruk op een van de kanten van het getuigenis. Maar als de gelovigen trouw zijn zal dat nooit ten koste gaan van, of andere waarheden uitsluiten.

Bij de hervorming werd alleen het getuigenis van de dood en de opstanding van Christus naar voren gebracht (En dan nog onvolledig, want de vrijmaking en de hemelse voorrechten van de gelovige werden zo niet genegeerd, toch ten minste onder stilzwijgen aan voorbij gegaan.) Maar moest dat zo? Nee. De christenen hadden de Schrift, een onnoemelijke schat, een voorrecht van de hervorming. Zij hadden de Heilige Geest om hun de dingen te leren die de Schrift bevat. Maar de hemelse positie van Christus en Zijn wederkomst werden niet gekend. De reden daarvoor was: dat wat het getuigenis van Christus had moeten zijn heeft de praktische heiligheid losgelaten. Zij vermengde zich met de politieke en godsdienstige wereld. Uiteindelijk liep dat uit op een christelijke belijdenis zonder leven. Op die manier werd het hele werk onherroepelijk bedorven.

Overall waar de heiligheid niet werd gehandhaafd werd het getuigenis onvolledig en verloor het spoedig zijn waarde. De kandelaar werd van haar plaats genomen. Het licht weggenomen en aan anderen toevertrouwd. Dat veranderde niets aan het getuigenis van God. De kandelaar is immers niet de kaars. Een nieuwe kandelaar kan de drager worden van hetzelfde licht, zonder dat dit in enig opzicht de glans van het licht veranderd.

Het getuigenis van God veranderd niet, maar de dragers ervan hebben ernstig gefaald en daarin bestaat het verval van de Gemeente. Ook nu wordt een volledig getuigenis gegeven door enkelen. Niet alleen aan de heerlijke waarheden van het Evangelie. Maar ook aan de eenheid van het lichaam van Christus. Voortgebracht door de doop met de Heilige Geest, verkondigd en verwerkelijkt om de Tafel van de Heer, zowel als aan de Zijn spoedige komst.

In onze dagen heeft de zo dringende, zo actuele, zo algemene verkondiging van deze komst, naar de gedachte van God, de christenen af te zonderen van de wereld en ze te verenigen in een gemeenschappelijke

hoop. Maar in geen enkel opzicht worden de andere waarheden te niet gedaan met het oog op dit resultaat. Als heden de kreet: “De bruidegom komt!” met kracht wordt gehoord. Dan mogen de ware getuigen de klank ervan gewillig verkondigen onder handhaving van het geheel van waarheden die de Heer hun heeft toevertrouwd.

Het ware getuigenis begint met praktische afzondering.

De ware getuigen beginnen altijd met de praktisch heiligheid. Zonder de praktische heiligheid, zonder de afzondering van de wereld in haar verschillende vormen, kan nooit een trouw getuigenis worden gegeven. Overal waar deze dingen ontbraken faalde noodzakelijkerwijs het getuigenis. Men heeft historisch kunnen opmerken dat de weg van de ware getuigen altijd begonnen is met de heiligheid in de wandel, in wandel en in de gewoonten. God heeft hen nooit nieuwe waarheden toevertrouwd als hu gedrag niet meer overeenkwam met de heiligheid van God. Want men moet niet vergeten dat God geen nieuwe waarheden openbaart als de voorafgaande ontvangen waarheid niet in de dagelijkse praktijk is verwerkt.

Abraham en zijn getuigenis is er een treffend voorbeeld van. Ik beveel de ernstige studie ervan aan iedereen aan. Wereldse christenen zijn niet en zullen nooit getuigen worden. Zodra de kinderen van God zich op de weg van ware afzondering voor Hem bevinden worden waarheden in verbinding met Christus en Zijn werk het voorrecht van het pad waarop zij wandelen. Ze worden hun toevertrouwd. Als zij de heiligheid loslaten verliezen deze waarheden spoedig hun waarde en oefenen geen levendmakende werking meer uit om zich heen. Zij laten ze vallen geheel of gedeeltelijk. Zij vergeten de vrijheid van de genade, de kracht van de Geest. Er voor in de plaats gesteld worden:

- geestelijke vormen,
- ze keren tot de wet terug als leefregel,
- gewennen zich aan het verslappen van de tucht,
- stellen in de plaats van de eenheid van lichaam de onafhankelijkheid van vergaderingen,
- verwachten de Heer niet,
- verwarren Zijn komst in genade met Zijn verschijning in oordeel.

Deze dingen zijn veel christenen overkomen, die eerst gezegende instrumenten waren geweest van het getuigenis. Sommigen zijn teruggekeerd tot de verschillende godsdienstige systemen waaruit de geest van God hen had doen uitgaan. Anderen, onverschillig voor de aanvallen van de vijand, gericht tegen de persoon van Christus, hebben zekere leerstellingen waarheden bewaard en hebben er de heilige kracht van vergeten. Anderen zijn op hetzelfde punt blijven staan

in de kennis van de vrijmaking of in de gemeenschap met de Heer Jezus. Daar tegenover leidt de gewone heiligheid in de wandel tot een dieper inzicht, niet van één, maar van alle waarheden uit het Woord en om die reden ook tot een schitterender getuigenis voor Christus.

Het getuigenis van de komst van de Heer.

Een deel van het huidige getuigenis is de wederkomst van de Heer weer in het licht te stellen. Het werk van de Heilige Geest waaraan wij heden mee arbeiden heeft tot doel de kinderen van God te verenigen in de gemeenschappelijke hoop op de wederkomst van de Heer. De roep: “de bruidegom komt, gaat uit Hem tegemoet” had ± 150 jaar geleden weerklink gevonden in het hart van ware getuigen. Maar de grote meerderheid van de kinderen van God waren er onverschillig onder gebleven. Deze oproep doet de genade van God nu opnieuw weerklinken.

Het milieu van waar deze oproep uitgaat is niet erg geschikt om de gelovigen te verenigen in een gemeenschappelijke verwachting. De reden daarvoor is dat diegenen die de wederkomst van de Heer prediken niet weten of één kant van het getuigenis niet willen erkennen. De vrucht van het zitten van Jezus Christus aan de rechterhand van God. De gaven van de Geest, die de aanmatigingen van de geestelijkheid vernietigen. De eenheid van het lichaam van Christus, verwerkt aan de Tafel van de Heer, afgescheiden van de bedroevende sektes van de christenheid.

Dezelfde christenen kunnen om die reden niet aandringen op de praktische heiligheid, die het geheel van de getrouwen er toe zou brengen zich af te zonderen van de vaten tot oneer om de christelijke hoop te verwerken

Toch meen ik, dat vele kinderen van God onderwezen door de Geest, zullen begrijpen dat, om uit te gaan de bruidegom tegemoet, men niet verbonden kan blijven met een belijdenis zonder leven en zonder werkelijkheid. Alle christenen zullen niet naar deze oproep luisteren en zullen zich tevreden stellen met persoonlijk de Heer te verwachten in de kring waartoe zij behoren. Men zal tegen hen zeggen dat zij deze hoop in elk milieu kunnen verwerken. Maar dan bedriegt men hen over de hoop van de bruid van Christus die alleen kan behoren aan een geheel, dat afzonderd is van de belijdende wereld.

Pas bekeerde kunnen gered en behouden worden zonder hun sektarisch milieu te verlaten. Dat is natuurlijk waar. Maar waar blijft hun getuigenis? Deze lieve ziele zullen spoedig de treurige ervaring meemaken dat de persoonlijk verwachting van de Heer niet voldoende is om ze waakzaam te houden. Ze vallen spoedig terug, zoals ik dikwijls gezien heb, in onverschilligheid, waaruit de middernachtelijke roep hen voor een ogenblik had gewekt. Overigens zo

vergaat het niet allen, die ba de systemen verlaten te hebben, zich tevreden stellen met een plaats van uitwendige afzondering zonder de afzondering van het hart.

Maar de Heer kan een opwekking geven. Een klein geloof zal nooit grote resultaten verwachten, omdat het in de plaats van op God te zien, op de mens ziet en wanhoopt. De vijand zoekt de hoop in de harten te vernietigen, die de hoop pas hebben ontvangen.

Nu al zien we het verschil tussen de wederkomst en de verschijning volledig genegeerd of tenminste verzwakt door vele predikers in de systemen. De grote lijnen die zo dikwijls de profetische gebeurtenissen aangeven – de bijzonderheden zijn voor velen niet zo duidelijk – worden uitgewist. Men leert dat de tijden van de heidenen vervuld zijn n veroorzaken zo een verwarring tussen de eerste en tweede komst.

Er zijn veel tekenen dat men deze kostbare waarheid loslaat omdat men ze scheidt van het getuigenis aan de Gemeente van Christus toevertrouwd. Maar de Geest van God is machtig, de Heer is barmhartig en kan de zwakheid van Zijn verlostene genezen. God wil Zijn Zoon verheerlijken en wij kunnen er zeker van zijn, dat Hij, als Hij komt, ondanks alle aanslagen van de vijand, een geheel zal vinden van getuigen die Hem verwachten. Die zo gehecht zijn aan Zijn heerlijkheid dat zij de hinderpalen verwerpen, waardoor de wereld hun wandel had willen verhinderen naar de ontmoeting met hun Heiland.

Het huidige getuigenis is één geheel.

Het getuigenis is niet beperkt tot één zijde van de waarheid, maar tot de gehele waarheid. Een waarheid waarvan de Gemeente de pilaar en grondslag is. Een waarheid die Christus tot voorwerp heeft. Zijn Woord is de uitdrukking ervan. Zijn Geest is de kracht ervan.

Wat gebeurt er? In de systemen waar het getuigenis van de gaven van de Geest en van de Gemeente als lichaam van Christus verworpen wordt. Willen de christenen, de huidige predikers van de waarheid over de aanstaande komst van de Heer, de gevolgen niet ondergaan van de waarheid die ze uit de systemen deed gaan. Deze christenen willen vrijwillig niet weten en met geen enkel woord genoemd worden een groep van getuigen, die 150 jaar geleden uitgegaan zijn uit dezelfde sekten. Toen ze uitgingen om te gehoorzamen aan de Heer en hebben op deze weg gevonden: de Hoop van Zijn wederkomst samen met het geheel van het christelijk getuigenis.

Maar als iets de trouwe getuigen zou kunnen bevestigen in hun hele getuigenis en ze er gelukkig in zou kunnen maken, zou dat juist het feit zijn wat nu door een zwijgende overeenkomst wordt genegeerd. Want zij weten dat zij niet moeten wachten op erkenning door mensen. Heeft hun Heer tot de leiders en leraars van de wet behoord? Het zou hun voldoende

moeten zijn onbekend te zijn, zelfs door de godsdienstige wereld, maar wel bekend bij God. (2 Kor.6:9)

Wij kunnen niet verwachten dat wij het geheel van de christenen verenigd zien door de hoop op de wederkomst van de Heer om de eenvoudige reden dat de grote meerderheid van de kinderen van God zijn belangstelling geeft aan de dingen van de aarde. Als de gedachten bij die dingen zijn, verwacht men nooit de Heer. En zelfs als zij, aan wie Hij eerst dit getuigenis had toevertrouwd langzamerhand afgeleden zijn naar de wereld, is het niet verwonderlijk dat het getuigenis hun werd ontnomen om aan anderen toevertrouwd te worden.

Toch blijft het één feit: de Geest van God blaast, om de uitverkorenen, met het oog op de naderende komst van Christus, te verzamelen. Als zij aan deze oproep gehoor geven, gaan zij uit, Hem tegemoet. Als zij niet gehoorzamen, vallen zij spoedig terug in wereldsgezindheid en geestelijke slaap, die het milieu kenmerkte waaruit zij waren weggegaan.

Men kan niet één deel van het getuigenis scheiden van het andere zonder gevaar te lopen het geheel te verliezen. Hoeveel christenen willen alleen maar één deel van het getuigenis erkennen. Namelijk dat van de dood en opstanding van Christus. Het deel van het Evangelie dat aan zondaars verkondigd wordt.

Wat gebeurt er in een dergelijk geval? Zelfs dit getuigenis verliest zijn kracht – en toch bedient God zich ervan en dank zij Hem tot bekering van zeer velen. Het evangelie wordt beperkt tot de vergeving van zonden en de bekeerde zielen ondervinden er de gevolgen van; de vrijmaking van de zonde wordt niet gekend. Tenslotte vergeet men dat het evangelie van de genade tegelijkertijd is het evangelie van de heerlijkheid. De christenen die het getuigenis over de Gemeente, een brief van Christus en van de dienst van de Geest buiten beschouwing laten, geven te meer een bewijs van onwetendheid, als men hun er over spreekt.

De Gemeente, het kostbaarste voor het hart van Christus! Het voorwerp waarvan God het geheim bewaarde maar nu geopenbaard in Zijn eeuwige raadsbesluiten! De bruid die Hij bestemde voor Zijn geliefde Zoon! De Gemeente die verborgenheid van een lichaam op aarde verenigd met haar heerlijk Hoofd in de hemel! Een lichaam dat deel uitmaakt van Christus zelf en zonder hetwelk Christus, die alles in alles vervult, Zijn volheid niet zou hebben! De Gemeente die Hij zo heeft liefgehad dat Hij zichzelf voor haar heeft overgegeven! De Gemeente die Hij heiligt en reinigt om haar zichzelf voor te stellen verheerlijkt! De Gemeente die Hij bestemde om Zijn getuige te zijn in de wereld, een brief ondertekend met Zijn Naam. Een getuigenis voor de engelen zelfs, die daarin leren de veelvoudige wijsheid van God. De Gemeente het zichtbare lichaam (want zij is verantwoordelijk het te zijn) van een verheerlijkte Christus, klaar om geopenbaard te worden... Dat is dat deel van het getuigenis, dat verbonden is met de

huidige plaats van Christus. Verborgen en gezeten in de heerlijkheid aan de rechterhand van God. Dat alles is niet zonder praktisch belang en heeft de grootste waarde.

Wij moeten niet de voorkeur geven aan ellendige en schuldige namaaksel, werk van de vijand, die de Heer onteren en die Hij verre van zich zal werpen.

Nee, de Gemeente naar de gedachte van God maakt een belangrijk deel uit van het tegenwoordig getuigenis van de christenen. De belijdende Kerk heeft geheel gefaald en moet als zodanig binnenkort een woonstede worden van elk onrein gedierte. (Op.18:2) – Hoezeer moet haar verval als drager van het getuigenis ons ter harte gaan. – Dat vermindert of veranderd niet de waarde van dit getuigenis. Want het wordt voortaan toevertrouwd aan een gelovig overblijfsel dat dit getuigenis kan en moet geven, rondom de Tafel van de Heer.

Christenen die geen getuigen zijn.

Dus niet kennen, loslaten of vrijwillig onder stilzwijgen voorbijgaan aan enkele van deze waarheden:

- Het volmaakte werk van Christus.
- De Gemeente, lichaam en Bruid van Christus, het huis van God door de Geest.
- De wederkomst van de Heer.

Dat is het niet kennen of miskennen of verlaten van het karakter van het getuigenis van Christus in de tegenwoordige tijd.

Er kunnen gelovigen zijn die geen getuigen zijn. (Een droevig iets om op te merken bij christenen, zonder dat het hun eeuwig heil raakt.) Obadja, aan het hof van Achab, hoewel “hij de Heer zeer vreesde,” was geen getuige in Israël, zelfs de 7000 man die verborgen waren, die God voor zich bewaard had, waren eigenlijk alleen negatieve getuigen, terwijl Elia de getuige van God was te midden van het algemeen verval. Voor hen waren Gideon en zijn 300 mannen actieve getuigen. Geheel Midean en Amalek konden het geluid van hun trompetten horen, verbonden met de verkondiging van de naam des Heren en konden het licht zien dat uit hun gebroken kruiken kwam.

Gelukkig zijn zij, die tegenover zulke waarheden geplaatst, er getuigen van zijn geworden en er hun wandel nu ermee in overeenstemming hebben gebracht. Er zijn kronen voor de trouwe getuigen en die zullen hun niet worden ontnomen.

Hoe zijn zij te beklagen die deze dingen niet kennen. Hoeveel te meer zijn zij te berispen, die het getuigenis verlaten hebben, na het te hebben gegeven en er slechts een deel van behouden hebben, terwijl zij het andere verwerpen!

Maar hoe pijnlijk voor het hart van de gelovige zo'n loslaten ook is, hij wordt getroost als hij er aan denkt dat ondanks alles, de Heer zijn doel zal bereiken en tenslotte verheerlijkt zal worden in allen, die gelooft hebben.

Het getuigenis van Filadelfia.

Ik wil, met enkele overdenkingen over het getuigenis van Filadelfia, illustreren wat gezegd is. Filadelfia omringd door algemeen verval wat slechts “kleine kracht” heeft voor haar getuigenis wordt toch gemeente genoemd. Net zo als elke ander vorm van de verantwoordelijke Kerk. Toch is het maar een zwak overblijfsel. (de “weinig namen” van Sardis) Heel anders, onbetekenend, dan de gemeente, die bij de Hervorming, uit Thyatira was gegaan van wie de ontrouw uiteindelijk had geleid tot de “dood” te zijn. (Op.3:1) Tussen deze dood en de walgelijke lautheid van Laodicea, heeft Filadelfia Christus weer teruggevonden als haar Hoofd. Zij vormt zedelijk een geheel met Hem en dat is merkwaardig. Alle kenmerken van Filadelfia worden in overeenstemming gevonden met de karaktertrekken van Christus. De Heer zegt dan ook tot haar: “Ik heb u liefgehad.” Wat Hij tot geen enkele andere gemeente zegt. Hij heeft de Gemeente liefgehad. Hij heeft zichzelf voor haar overgegeven en houdt zich met haar bezig om haar zichzelf voor te stellen, heilig en vlekkeloos aan het einde. En Hij heeft Filadelfia lief omdat zij trouw gebleven is en Zijn Woord bewaard heeft. Het Woord van Christus bevat alle delen van Zijn getuigenis. Geen enkel ontbreekt aan dit zwakke overblijfsel.

Maar de Heer Jezus zegt nog meer tot Filadelfia: “U hebt mijn naam niet verloochend.” Dat betekent niet alleen dat ze geen enkele aanrandende leer tegen de goddelijke volmaaktheid, uitgedrukt door de naam van de “Heilige” heeft. Maar zij heeft Hem verheerlijkt door haar gedrag. Zij is in gemeenschap met de Heer door een wandel van praktische gerechtigheid. Afgezonderd van de wereld, verwerkelijkt zij dit woord van haar Heiland: “Zij zijn niet van de wereld, zoals Ik niet van de wereld ben... ...En Ik heilig Mijzelf voor hen, opdat ook zij geheiligd zijn door de waarheid.”

Dat ken merkt in deze tijden van het einde (waar wereldsgezindheid zo erg de gemeente heeft overweldigd dat men nauwelijks de gelovigen van de belijdenis onderscheidt) elk waar getuigenis voor Christus. Er is een volledige tegenstelling tussen Filadelfia en Sardis, dat zijn kleren heeft bezoedeld. Filadelfia heeft dit woord verwerkelijkt: “Wees heilig, want Ik ben heilig.” Zij heeft die naam niet verloochend, waartoe zij door haar wandel heeft verklaard, toe te behoren. Dat kenmerkte in de vorige eeuw vanaf het begin het getuigenis van de discipelen van het Woord. Zij onderscheidden zich op de eerste plaats niet door hun licht, maar terwijl zij hun onwetendheid beleden, wensten zij de naam van de

Heer te verheerlijken, door een ware afzondering van de wereld en die door haar godsdienstige vorm aantrekkingskracht kon uitoefenen op zielen die even ernstig waren als zij.

Zo ging een nieuw overblijfsel op weg, terwijl zij ongezuurde broden aten vanaf het begin van de reis en de zeven feestdagen verkondigden. Het resultaat was de goedkeuring van de Heer, die de kennis gaf van de waarheden, die het Woord bevat, maar tot op dat ogenblik vergeten of niet gekend, aan deze discipelen in de weg van de praktische heiligheid. Hij vertrouwde hun de inhoud van het Woord der waarheid toe, omdat zij gehecht waren aan “de Waarachtige.”

Het getuigenis van dit overblijfsel hervond dus niet door kracht ook niet door verstand, maar door een ware afzondering van de wereld, het geheel van de waarheden die de tegenwoordige tijd kenmerken en het getuigenis vormde van de gemeente voor haar verval. Beweren ze te bezitten zonder afzondering van de wereld en zonder te verwerkelijken wat de Gemeente van Christus is; is zichzelf bedriegen. Het is mogelijk in de godsdienstige systemen van mensen, een of andere waarheid aan te nemen, die het “getuigenis” vormen. Maar zij zullen nooit begrepen worden in hun heiligende kracht. Ook niet als gemeenschappelijke waarheden en zullen onvolledig het deel blijven van enkele alleenstaande christenen. Het zal noodzakelijk gebeuren, dat bij het verkondigen van een nieuwe waarheid zich alle soorten van dwalingen vermengen, zoals men dat heden kan zien bij de verkondiging van de wederkomst van de Heer.

Helaas heeft de praktische heiligheid bij deze getuigen niet lang geduurd. De verdeeldheden onder hen, aan wie de Heer Zijn getuigenis toevertrouwde hebben dat bewezen tot hun grote schaamte. Deze praktische heiligheid, die de Heer erkent bij Filadelfia wordt omschreven door deze woorden: “Ik weet uw werken.” Daar kijkt Hij naar voor alle dingen om de toestand van de gemeente te beoordelen. (Op.2:2,19; 3:1,8,15) Hij zoekt en erkent wat er prijzenswaardig is in de verschillende perioden van haar geschiedenis. Maar Hij moet er voortdurend aan toevoegen: “Ik heb tegen u.” In Sardis voegt Hij het er zelfs niet bij. Want de werken van Sardis hebben alleen een schijn van leven. Zo is het niet in Filadelfia. Geen enkele berisping komt uit de mond van de Heer Jezus. Misschien zijn haar werken klein. Zij zou de eerste zijn om ze niet te waarderen en om ze niet op te noemen. Maar de Heer Jezus kent ze. Dat is voldoende voor dat miskende Overblijfsel. Weinig kracht maar vertrouwen in Jezus Christus in wie de kracht is, de sleutel van David om te openen en te sluiten.

Het gevoel van de liefde van Christus is de drijfveer van het leven van Filadelfia. Zij kan “de broeders liefhebben ⁴ ” omdat zij de liefde van de Heer voor haar kent. Hij heeft tot haar gezegd: “*Zij zullen erkennen dat Ik u heb liefgehad.*” Wij hebben gezien,

⁴ Filadelfia betekent : “broederliefde”

dat het “Woord bewaren” van Christus in feite alles omvat van het getuigenis van wat van de beginne was.

Zo openbaarde Filadelfia, praktisch steunend op dit Woord, wat de Gemeente was in de ogen van de Heer. De Heer voorzag ook zelf dat de waarheid van het Evangelie, dat deel van het getuigenis van de volmaaktheid van het werk van Christus, op het kruis volbracht, altijd binnen het bereik was van dit overblijfsel en het niet weggenomen kon worden. Hij had voor Filadelfia een geopende deur gegeven die niemand kon sluiten.

Het derde deel van het getuigenis van Filadelfia. De Gemeente van Christus nadert het einde. Zij is er zich van bewust dat de Heer komt. Zij wacht met volharding zoals Hij. Zij heeft alle andere waarheden kunnen lezen en leren in het Woord. Maar hier bewaart zij: “het Woord van Zijn volharding.” Dat van Efeze in Openbaring 2:2 was de volharding van Efeze. Dat van Filadelfia was de volharding van Christus. Zijn Woord bewaren. Zijn Naam niet verloochenen. Zijn Evangelie verkondigen. Leven in het bewustzijn van de Liefde van Christus voor Zijn Gemeente. Het Woord van Zijn volharding bewaren. Dat kenmerkt in ogen van Heer in die dagen van het einde, een overblijfsel dat Hij goedkeurt.

Allen die enig deel van het Woord van Christus als niet gebeurd beschouwen, hetzij, dat zij de volmaaktheid van Zijn werk op het kruis bestrijden, hetzij dat zij de vrije werking van de Heilige Geest willen vervangen door menselijke instellingen, hetzij dat zij praktisch de eenheid van het Lichaam van Christus ontkennen en de openbaring van deze eenheid aan de Tafel van de Heer, hetzij dat zij de hoop van Zijn wederkomst bestrijden of veranderen, die allen kunnen heden geen getuigen zijn en hebben niet het recht de naam van Filadelfia te dragen.

Maar allen die een ware afzondering voor God loslaten en hun wandel en gedrag, door te leven als de wereld, allen die zich verbinden met mensen die de aarde bewonen, of zij die tegelijk burgers van de wereld en burgers van de hemel willen zijn, hebben de weg van het getuigenis verlaten. Zij zijn meer af te keuren dan de christenen die nooit die weg zijn ingeslagen. Zij geven zich geen rekenschap dat alle getuigenis moet beginnen met de heiligheid.

Filadelfia is het toneel van een volledig getuigenis, gegeven in zwakheid, maar goedgekeurd door de Heer, in een tijd van verval. Mochten de trouwe christenen tevreden zijn met het getuigenis te geven in zwakheid, want zelf hun gebrek aan kracht heeft de goedkeuring van de Heer, in plaats van Zijn afkeuring zich op de hals te halen.

Er zal zeker bij Zijn komst een grotere vergadering zijn van de kinderen Gods en de tegenwoordige beweging laat het voorzien. Maar afgezien van die, welke de “laatste bazuin” zal veroorzaken in een oogwenk, kan het niet gaan bij de trompetten, die de

laatste zullen voorafgaan van een algemene verzameling.

In Openbaring 22:17 wachten twee klassen mensen op de Heer. Aan de ene kant de Gemeente, zoals Christus haar beschouwt, verwerkelijkend door de Geest haar verbinding van Bruid en tot haar zegt de Heer net zoals

tot Filadelfia: “Ik kom spoedig.” Aan de andere kant de heiligen beschouwd als alleenstaand, niet verenigd als Gemeente. Dat ieder van hen en allen tezamen uit de grond van hun hart, tot Hem zeggen: “Kom.”

Oorsprong: [onbekend](#)

Titel: -